

Kniha Daniel — padesát šest

Odhalení tajemství Zjevení 17: Poslední proroctví o Velké nevěstce a šelmě

Jeff Pippenger

2024-01-20

Poslední znázornění království biblického proroctví se nachází v sedmnácté kapitole Zjevení. V této kapitole, ve třetím verši, je Jan unesen na „poušť“, aby mu anděl mohl ukázat soud nad prorockou „velkou nevěstkou“, která sedí na „mnohých vodách“ a která páchala „smilstvo“ s „králi země“.

I přišel jeden ze sedmi andělů, kteří měli sedm číší, a promluvil se mnou řka mi: Pojď sem; ukáži ti soud nad velikou nevěstkou, která sedí na mnohých vodách; s níž smilnili králové země a obyvatelé země se opili vínem jejího smilstva. I odnesl mne v duchu na poušť; a uviděl jsem ženu sedící na šelmě šarlatové barvy, plné rouhavých jmen, mající sedm hlav a deset rohů. Zjevení 17,1–3.

Podle Janových vlastních slov představuje „poušť“ tisíc dvě stě šedesát let papežské vlády od roku 538 až do doby konce v roce 1798.

A žena utekla na poušť, kde má místo připravené od Boha, aby ji tam živil po tisíc dvě stě šedesát dní. ... A té ženě byla dána dvě křídla velikého orla, aby odletěla na poušť, na své místo, kde je živena po čas a časy a polovinu času, od tváře hada. Zjevení 12,6.14.

V duchu byl Jan přenesen do oněch tisíce dvou set šedesáti let papežské vlády. Tato léta byla předobrazena třemi a půl lety sucha v době Jezábel, Achaba a Eliáše. Tato léta měla trvat, dokud papežství neobdrží svou smrtelnou ránu v roce 1798, neboť bylo „určeno“, aby k tomu došlo na konci prvního rozhořčení, jímž byl konec války uvedený na svatyni a zástup skrze dvě zpustošující moci pohanství a papežství. Všechny tyto skutečnosti byly předloženy v nedávných článcích.

„Velká nevěstka“ je Izajášovou nevěstkou z Týru, která měla být zapomenuta po sedmdesát symbolických let, což byly „dny jednoho krále“. Dějiny Spojených států jsou dějinami symbolických sedmdesáti let, jež byly předobrazeny sedmdesáti lety zajetí za vlády Babylóna, prvního království biblického proroctví. Během těchto dějin měla být velká nevěstka z Týru zapomenuta. Na konci těchto dějin měla být připomenuta a znovu vyjít a zpívat své písně, a tak smilnit s králi země. Jan byl v duchu přenesen do dějin papežské vlády, aby spatřil soud nad papežskou mocí. Soud nad dcerou kněze, která smilnila, byl ten, že měla být spálena ohněm.

A dcera kteréhokoli kněze, znesvětili-li se smilstvem, znesvěcuje svého otce; bude spálena ohněm. Leviticus 21:9.

Ve vidění o soudu nad velikou nevěstkou, které bylo Janovi dáno jedním z andělů, jenž vylil jednu ze sedmi posledních ran, zaznělo, že bude spálena ohněm.

A deset rohů, které jsi viděl na šelmě, ti budou nenávidět nevěstku a zpustoší ji a obnaží; její maso budou požírat a ji samu spálí ohněm. Zjevení 17,16.

Vody, na nichž sedí veliká nevěstka, jsou národy světa, které budou podrobeny její moci, když Spojené státy svedou celý svět k uctívání šelmy, jež je zároveň onou velikou nevěstkou. Spojené státy se pak stanou předním králem z deseti králů, kteří jsou znázorněni v proroctví sedmnácté kapitoly Zjevení, a v tomto obrazu Spojené státy představují prvního krále, jenž smilnil s nevěstkou, ačkoli tento čin následně vykoná se všemi králi.

První král z mnoha králů je představován Achabem, který byl ženat s velikou nevěstkou, jež je v církvi Thyatirské představena jako Jezábel. Soud nad Jezábel (velikou nevěstkou) je vykonán deseti králi, kteří budou mocí Spojených států donuceni vstoupit do spojení církve a státu. Tito králové budou souhlasit, aby papežství vládlo světu (sedělo na vodách), navzdory své nenávisti k nevěstce.

A deset rohů, které jsi viděl, jest deset králů, kteří ještě neobdrželi království; ale přijmou moc jako králové na jednu hodinu spolu se šelmou. Ti mají jednu mysl a dají svou moc i sílu šelmě. Ti budou bojovat s Beránkem, ale Beránek je přemůže, neboť on jest Pán pánů a Král králů; a ti, kteří jsou s ním, jsou povolání, vyvolení a věrní. I řekl mi: Vody, které jsi viděl, kde nevěstka sedí, jsou národy a zástupy a národy a jazyky. A deset rohů, které jsi viděl na šelmě, ti budou nenávidět nevěstku a zpusťou ji a obnaží, a budou jíst její maso a spálí ji ohněm. Neboť Bůh vložil do jejich srdcí, aby vykonali jeho vůli a byli jedné mysli a dali své království šelmě, dokud se nenaplní slova Boží. A žena, kterou jsi viděl, jest to veliké město, které kraluje nad králi země. Zjevení 17,12–18.

„Deset králů“ (Organizace spojených národů) ve skutečnosti papežství nenávidí, avšak okolnosti je nutí předat své krátce trvající království papežské moci v marné naději, že zachrání svět před jeho narůstajícími pohromami. Když si uvědomí její klam, stanou se nástrojem k tomu, aby ji spálili ohněm, a tím naplnili zákon v Leviticu.

„Deset králů“ „vedou válku s Beránkem“ prostřednictvím pronásledování, které působí Božímu lidu posledních dnů.

Proč se bouří pohané a národy strojí marnost? Králové země povstávají a vládcové se spolu radí proti Hospodinu a proti jeho Pomazanému, řkouce: „Roztrhejme jejich pouta a odvrzme od sebe jejich provazy.“ Ten, jenž sedí v nebesích, se směje; Panovník je má v posměchu. Tehdy k nim promluví ve svém hněvu a ve svém velikém rozhořčení je naplní hrůzou. Žalmy 2,1–5.

Pronásledování, které pro papežství vykonávají králové země, bylo vykonáno i proti Kristu na kříži.

jenž jsi skrze ústa svého služebníka Davida řekl: Proč se bouřili pohané a lidé vymýšleli marné věci? Králové země povstali a vladaři se shromáždili spolu proti Pánu a proti jeho Kristu. Neboť skutečně se proti tvému svatému Synu Ježíši, kterého jsi pomazal, shromáždili Herodes i Pontius Pilát s pohany i s lidem izraelským, aby učinili vše, co tvá ruka a tvá rada předem určila, aby se stalo. Skutky 4,25–28.

„Králové země“, kteří povstali proti Kristu při jeho ukřižování, představují „deset králů“ ze sedmnácté kapitoly Zjevení, kteří znovu vedou válku proti Beránkovi tím, že pronásledují jeho lid. Na kříži byli tito králové „shromážděním ničemných“, kteří Krista „obklopili“, a totéž znovu činí s jeho lidem posledních dnů.

Obklíčili mě psi, obklopilo mě shromáždění bezbožných; probodli mé ruce i nohy. Mohu spočítat všechny své kosti; oni se na mě dívají a zírají. Dělí mezi sebou mé roucho a o můj oděv metají los. Žalmy 22,16–18.

Deset králů, kteří přivádějí soud na velikou nevěstku, ji spalují ohněm, neboť je nevěstkou, která se vydává za kněžovu dceru. Tito králové jsou také znázorněni jako „psi“ a deset králů nejenže spálí velikou nevěstku ohněm, ale také „sežerou její tělo“. Smrt Jezábel nastala tehdy, když byla svržena z hradební zdi a její tělo se roztránilo o zem; potom přišli psi a sežrali její tělo.

Když pak Jehú přišel do Jizreelu, Jezábel o tom uslyšela; i namalovala si tvář, upravila si hlavu a vyhlížela z okna. A když Jehú vjížděl branou, řekla: Měl Zimrí pokoj, ten, který zabil svého pána? On pak pozvedl svou tvář k oknu a řekl: Kdo je na mé straně? Kdo? I vyhlédli k němu dva nebo tři kleštěnci. A řekl: Svrhněte ji dolů. Tak ji svrhli; a část její krve potřísnila zeď i koně; a on ji pošlapal. Když pak vešel dovnitř, jedl a pil a řekl: Jděte nyní, podívejte se na tu prokletou ženu a pohřbete ji, neboť je královskou dcerou. I šli, aby ji pohřbili; nenalezli však z ní nic více než lebku, nohy a dlaně jejích rukou. Proto se vrátili a oznámili mu to. I řekl: Toto je slovo Hospodinovo, které promluvil skrze svého služebníka Elijáše Tišbetského, řka: Na poli v Jizreelu budou psi požírat tělo Jezábel. A mrtvé tělo Jezábel bude jako hnůj na povrchu pole v jizreelské části, takže neřeknou: Toto je Jezábel. 2 Královská 9,30–37.

Deset králů, jimiž je Organizace spojených národů a jejichž předním králem jsou Spojené státy, vykoná soud nad papežstvím tím, že je spálí ohněm a budou požírat jeho tělo. Tento soud je tím, co anděl přišel Janovi ukázat, a aby tak učinil, přenesl Jana do dějin pustiny, avšak nikoli jen do nějakého náhodného bodu v dějinách pustiny, nýbrž až na samý konec tohoto období. Je zjevné, že Jan byl postaven na konec tisíce dvou set šedesáti let, neboť když spatřuje ženu, byla již opilá krví pronásledování a již označena jako matka nevěstek.

I unesl mne v duchu na poušť. A uviděl jsem ženu sedící na šarlatové šelmě, plné rouhavých jmen, mající sedm hlav a deset rohů. Ta žena byla oděna purpurem a šarlatem a ozdobena zlatem, drahými kameny a perlami; v ruce měla zlatý pohár plný ohavností a nečistoty svého smilstva. A na jejím čele bylo napsáno jméno: TAJEMSTVÍ, VELIKÝ BABYLON, MATKA NEVĚSTEK A OHAVNOSTÍ ZEMĚ. A viděl jsem tu ženu opilou krví svatých a krví Ježíšových mučedníků; a když jsem ji uviděl, podivil jsem se velikým úžasem. Zjevení 17,3–6.

Nevěstka z Týru, která je zároveň onou „velikou nevěstkou“, představenou v sedmnácté kapitole Zjevení, měla být zapomenuta až do doby, kdy bude znovu zpívat své písně a smilnit s králi země.

Každý důvěryhodný slovník vydaný před rokem 1950 uvádí, že žena oděná v šarlatu ve Zjevení sedmnácté kapitoly je symbolem římskokatolické církve, avšak dnes se svět domnívá, že katolická církev je křesťanskou církví. Svět zapomněl, kým skutečně je.

Když ji Jan spatřil, pronásledování temného středověku se chýlilo ke svému konci, neboť již byla opilá krví svatých. Přirozené znázorňuje duchovní a člověk se opije poté, co pije, ne předtím.

Protestanti, kteří se od katolicismu oddělili staletí před rokem 1798, se již do roku 1798 začali vracet zpět do katolického společenství, neboť ona byla označena jako „MATKA NEVĚSTEK“. Když ji Jan spatřil a podivil se, církve, které se dříve oddělily od jejího společenství, se k ní již vrátily. Jan byl tedy přenesen do roku 1798, kdy již velká nevěstka zavraždila miliony křesťanů a kdy již svedla dřívější protestantské církve, aby přijaly její opovážlivý nárok, že je hlavou církví, jak ji takto označil Justinián v roce 533.

Z prorockého hlediska roku 1798 pak anděl Janovi představil poslední zobrazení království biblického proroctví.

I řekl mi anděl: Proč ses podivil? Já ti povím tajemství té ženy i té šelmy, která ji nese a která má sedm hlav a deset rohů. Šelma, kterou jsi viděl, byla a není, a vystoupí z propasti a odejde do záhuby; a budou se divit obyvatelé země, jejichž jména nejsou zapsána v knize života od založení světa, když uvidí šelmu, která byla a není, a přece jest. A zde je mysl, která má moudrost. Sedm hlav jest sedm hor, na nichž ta žena sedí. A jest sedm králů: pět jich padlo, jeden jest, druhý ještě nepřišel; a když přijde, musí zůstat nakrátko. A šelma, která byla a není, i ta je osmý a jest z těch sedmi a odchází do záhuby. A deset rohů, které jsi viděl, jest deset králů, kteří ještě neobdrželi království; ale přijímají moc jako králové na jednu hodinu spolu se šelmou. Zjevení 17,7–12.

Šelma je v biblickém proroctví království, jak lze snadno rozpoznat v sedmé a osmé kapitole knihy Daniel, a tajemstvím, které anděl Janovi předkládá, je tajemství šelmy a ženy, která sedí na šelmě. Žena na šelmě je ta velká nevěstka, která smilní s králi země. Je to Jezábel a jejím manželem je Achab.

Proto opustí muž svého otce i svou matku a přilne ke své manželce; a budou jedno tělo. Genesis 2,24.

Muž je muž a žena je žena, ale spolu jsou jedno tělo. Tajemství šelmy spočívá v tom, že je spojením církve a státu, spojením ženy (církve) a šelmy (králů), které jsou jedním královstvím, jež se skládá ze dvou částí. Státnictví a církevní politika spojené dohromady, přičemž žena ovládá tento vztah, jsou „obrazem šelmy“. Janovi je ukázána žena nesená šelmou, neboť ona je tou, která tento vztah ovládá.

A žena, kterou jsi viděl, je to veliké město, které kraluje nad králi země. Zjevení 17,18.

Šelma a žena spolu představují jedno království (jedno tělo), avšak anděl zdůrazňuje vztah veliké nevěstky ke králům země. „Šelma, která“ „byla, a není“, která „má vystoupit z propasti a odejít do zahynutí“, a za níž se „budou obyvatelé země divit“, je papežství, když je uzdravena smrtelná rána veliké nevěstky. Ona „byla“ pátým královstvím biblického proroctví, ale bylo „ustanoveno“, že v roce 1798 obdrží smrtelnou ránu.

Když byl Jan duchovně přenesen do roku 1798, „nebyla“ šelmou; a přece, až bude na konci sedmdesáti symbolických let, které se uzavírají při brzy přicházejícím nedělním zákonu, uzdravena

její smrtelná rána, „je“ znovu naživu, zpívá své písně, páchá smilstvo a vraždí křesťany.

Sedmnáctá kapitola je posledním představením království biblického proroctví, a jako taková musí být v souladu s první zmínkou o královstvích biblického proroctví. První zmínka o těchto královstvích se nachází ve druhé kapitole knihy Daniel, která je znázorněna na obou tabulích, jež byly naplněním Abakukova příkazu zapsat vidění a vyložit je zřetelně na deskách.

Millerité správně chápali Danielova království biblického proroctví, jak jsou představena ve druhé, sedmé a osmé kapitole, avšak jejich porozumění bylo neúplné. Millerův klenot druhé kapitoly knihy Daniel se v posledních dnech třpytí desítkrát jasněji, neboť je rozpoznáván jako označení prvního odkazu nejen na království biblického proroctví, ale také na první odkaz zjevení, že osmý je ze sedmi. Ježíš vždy znázorňuje konec nějaké věci jejím počátkem.

Všichni proroci hovoří o posledních dnech a Jan v sedmnácté kapitole Zjevení označuje poslední pozemské království, když představuje „šelmu, která“ „byla a není, a vystoupí z propasti a půjde do zahynutí“. Šelma vystupuje z „propasti“, což je symbol „nového projevu satanovy moci“.

„Když dokonají [dokončují] své svědectví.“ Období, v němž měli dva svědkové prorokovat oděni v žíněném rouchu, skončilo roku 1798. Když se blížili k završení svého díla v skrytosti, měla proti nim vést válku mocnost znázorněná jako „šelma vystupující z propasti“. V mnoha evropských národech byly mocnosti vládnuocí v církvi i ve státě po staletí ovládány satanem prostřednictvím papežství. Zde je však představen nový projev satanovy moci.“ Velký spor věků, 268.

Někteří teologové budou tvrdit, že protože „šelma vystupující z bezedné propasti“ ve Zjevení jedenácté kapitole je v daném oddílu ztotožněna s ateismem Francouzské revoluce, je výraz „bezdná propast“ symbolem ateismu. Avšak islám vystoupil z „bezdné propasti“ ve Zjevení deváté kapitole a islám není ateismus. Bezdná propast představuje satanský projev.

„Řekla jsem mu, že mi Pán ve vidění ukázal, že mesmerismus je od ďábla, z bezdné propasti, a že tam brzy odejde spolu s těmi, kdo jej budou i nadále používat.“ Review and Herald, 21. července 1851.

Něco pocházející od „ďábla“ je něco pocházející z „bezdné propasti“. Ve Zjevení sedmnácté kapitole je šelma vystupující z bezdné propasti mocí, která jde do zahynutí a za níž se budou divit ti, jejichž jména nejsou zapsána v knize. „Zahynutí“ znamená věčné zatracení a je ve Zjevení znázorněno jako „ohnivé jezero“, do něhož je šelma uvržena.

A ta šelma byla zajata, a s ní falešný prorok, který před ní činil zázraky, jimiž svedl ty, kdo přijali znamení šelmy, i ty, kdo se klaněli jejímu obrazu. Oba byli zaživa uvrženi do ohnivého jezera hořícího sírou. Zjevení 19,20.

V třinácté kapitole je označena první šelma, která vystupuje z moře a kterou sestra Whiteová přímo ztotožňuje s papežstvím. V tomto oddílu se svět v úžasu obrací za papežskou šelmou.

A viděl jsem jednu z jeho hlav jakoby smrtelně zraněnou; avšak jeho smrtelná rána byla uzdravena. A celá země se v úžasu obrátila za tou šelmou. Zjevení 13,3.

Šelma ze Zjevení sedmnácté kapitoly, za níž se budou „obyvatelé země divit“, je konečným projevem satanské moci, k němuž dojde tehdy, až bude smrtelná rána papežství uzdravena při brzy nastávajícím nedělním zákonu. Každá prorocká charakteristika ženy i šelmy, na níž v sedmnácté kapitole sedí, označuje římskou církev, právě tak, jak to uváděly slovníky vydané před rokem 1950.

Šelma ze Zjevení sedmnácté kapitoly je symbolem spojení církve a státu, které je obrazem šelmy. Šelma se sedmi hlavami a deseti rohy je království složené z deseti králů (Organizace spojených národů), na němž žena sedí a nad níž vládne. Žena je papežství, které je označeno jako Babylón veliký, matka nevěstek. Po určení těchto symbolů se můžeme vrátit do roku 1798, do bodu dějin, do něhož byl Jan přenesen, aby přijal poslední zobrazení království biblického proroctví.

Těmito královstvími a jejich znázorněním ve druhé kapitole Danielovy knihy se budeme zabývat v příštím článku.

„Každému národu, který vystoupil na jeviště dějin, bylo dovoleno zaujmout své místo na zemi, aby se ukázalo, zda naplní záměr ‚Strážce a Svatého‘. Proroctví sledovalo vzestup a pád velikých světových říší — Babylóna, Médie a Persie, Řecka a Říma. U každé z nich, stejně jako u národů menší moci, se dějiny opakovaly. Každá měla své období zkoušky, každá selhala, její sláva pohasla, její moc pominula a její místo zaujal jiný.“

„Zatímco národy zavrhovaly Boží zásady a tímto zavržením si přivodily vlastní zkázu, přesto bylo zjevné, že skrze všechny jejich pohyby působil božský, svrchovaně řídící záměr.“
Education, 177.